

ja kõige laulmise ja hõistamise läbi kostis temale ilka meele: „Sa ära püüa mitte pattu teha, ega Jumala käskude üle astuda.“

Poisid said selle peale Raekojaesse liisuwõtmisele kutsutud. „Jakob, see ei oleks minule rõõmuse,“ oli wana-ema kodu ütelnud, „kui Sina soldatiks minema piaksid; mina tahan õiete palwet teha, et Sina ühe hea liisu wõtad.“ Noh, nummer, mida Jakob wõttis, oli üks wiimastest, nenda et wabaks-saamisels kõil lootus oli, ja feltfilased kellel vähem õnne olnud, arwastwad, tema wõiks weel ühe lisa-kannu anda. Aga Jakob oli vaiksem ja jäi vaiksemaks kui teised, ja ütles, tema tahta koju minna, et wanemad ja wana-ema ruttu teada saakswad, kuidas temal õnn olnud.

Kui tema wiimaks teistega ühes koduteel oli, siis ütles tema tasa Welcher'ile: „Kas ei piaks meie poodi minema ja omad lillekimbud ära maksma?“ „Halplane“, ütles Welcher; „keegi ei mõtle seal enam nende paari lillekimbu peale; seda ei tunnegi nemad suure unniku juures! Kõll nemad silmad teekswad, kui meie tuleksime ja ütleksime, et meie midagi wõtnud; siis saakstume ehk wiimaks weel Politsei kaela peale. Ei, nii rumalad meie ei ole. Miks nemad meie lillekimpu ei annud? Weil oli ju hea tahtmine neid maksada.“ Nenda lastis Jakob ennast siis

ka waigistada ja läks teistega ühes koju-poole; aga teistega ühes laulnud ei ole tema sel õhtal mitte enam. Kodu oli suur rõõm tema õnneliku numre üle; ema pahandas ennast, et Jakob selle juures nii nuller oli ja weike õe lõrwale tõukas, kui see tema mütsi wõttis, kenat lillekimpu imels panema ja argelt küsis, mis see küll maksnud olla.

Weikes poodis luges tädi Luise'go, maja tütreaga, stisewõetud raha ja korraldas ülejäänud lillekimpu ja linti. „Weil piaks rohkem raha olema ehk rohkem lillekimpu, Luise,“ ütles tema pärast ütlelugemist. „Mina olen homikul lilled kõil lasti lugenud, ja üks tütt punast linti puudub minul ka, mina tean, see ei olnud weel lahti leigatud.“ Luise ei tahtnud sellest ühtigi kuulda ja arwas, sellest ei olla enam õite aru saada nende paljude juures, mis müüdad olla; ta ei olla õnnetus koguni mitte suur, kui ta paar lillekimpu kadunud olekswad. Ema, kes ise enam mitte poodi ei tulnud, sai wiimaks pahaseks ja ütles: „Nenda lähels meie asjatalitus pea nurja, kui nii terge meelega lahju peale waatastime; pahandaw on see juba iseenesest, kui kõige pääwa muidu tööd teinud oleme. Luise oli wäsinud puustiseismisest kõige pääwa ja paljust kist ja kirst; tema oli oma tegewuse eest iseäranist kiltust ema poolt saada lootnud, selle-